

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności komunikatu Dyrekcji Generalnej ds. Finansów Parlamentu Europejskiego, w którym transponowana została uchwała Prezydium Izby Deputowanych nr 14/2018 z dnia 12 lipca 2018 r. i uchwała Rady Prezydium Senatu Republiki nr 6/2018, a także stwierdzenie nieważności ponownego określenia i obliczenia świadczenia emerytalnego przyznanego przez Parlament Europejski;
- w konsekwencji — stwierdzenie prawa strony skarżącej do utrzymania przedmiotowego świadczenia emerytalnego w uzyskanej wysokości nabytego na podstawie przepisów obowiązujących przed uchwałą Prezydium Izby nr 14/2018 lub uchwałą Rady Prezydium Senatu Republiki nr 6/2018, wraz ze zobowiązaniem Parlamentu Europejskiego do wypłaty na rzecz strony skarżącej wszystkich niesłusznie wstrzymanych kwot powiększonych o rewaluację pieniężną i odsetki ustawowe od daty wstrzymania do dnia zapłaty, oraz nakazanie Parlamentowi Europejskiemu wykonania wyroku, który zostanie wydany, oraz natychmiastowego i całkowitego przywrócenia pierwotnej kwoty świadczenia emerytalnego, a także naprawienia wszelkich szkód w zakresie, w jakim okaże się to należne stronie skarżącej;
- w każdym wypadku — zasądzenie pełnego zwrotu wydatków, w tym wynagrodzenia adwokata wraz z VAT, opłatami skarbowymi i ze zryczałtowanymi kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są podobne do podniesionych w sprawie T-345/19, Santini/Parlament.

Skarga wniesiona w dniu 10 czerwca 2019 r. — Enrico Falqui/Parlament

(Sprawa T-347/19)

(2019/C 263/61)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Enrico Falqui (Florencja, Włochy) (przedstawiciele: F. Sorrentino i A. Sandulli, avvocati)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Skarżący wnosi o stwierdzenie nieważności zaskarżonej noty i o zobowiązanie Parlamentu do wypłacenia mu kwot niesłusznie wstrzymanych do czasu wydania wyroku.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga jest skierowana przeciwko nocie Dyrekcji Generalnej ds. Finansów Parlamentu Europejskiego nr D (2019) 14406 z dnia 11 kwietnia 2019 r. dotyczącej ponownego ustalenia świadczenia emerytalnego przysługującego skarżącemu jako byłemu posłowi do Parlamentu Europejskiego.

Na poparcie skargi skarżący podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia decyzji Prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 19 maja i 9 lipca 2008 r. ustanawiającej przepisy wykonawcze do Statutu posła do Parlamentu Europejskiego.
 - W tym względzie skarżący podnosi, że ponieważ zgodnie z art. 75 ust. 2 decyzji z dnia 19 maja i 9 lipca 2008 r. ustanawiającej przepisy wykonawcze do Statutu posła do Parlamentu Europejskiego prawa emerytalne uzyskane przed dniem wejścia w życie Statutu „stanowią prawa nabyte”, wcześniejsze odesłanie do uregulowania krajowego przewidziane w tak zwanych przepisach ZKDP należy rozumieć jako odesłanie bezpośrednie (do uregulowania obowiązującego w danym momencie), zaś prawa emerytalne byłych posłów do parlamentu Europejskiego uzyskane przed wejściem w życie Statutu są niezienne na mocy powyższych uregulowań.
2. Zarzut drugi dotyczy braku niezastosowania przez Parlament Europejski nieważnego uregulowania krajowego.
 - W tym względzie skarżący podnosi, że uregulowanie wprowadzone uchwałą prezydium włoskiej izby deputowanych nr 14/2018 jest — w stosunku do samego włoskiego porządku prawnego — nieważne.
 - Izba twierdzi bowiem, że ponownie obliczyła oczekiwaną długość życia byłych posłów, stosując tak zwany system składkowy również w odniesieniu do kwoty świadczenia uzyskanej w okresach przed 2012 r., która wszystkim osobom zatrudnionym w sektorze publicznym i prywatnym jest wypłacana w systemie proporcjonalnym, a nawet w odniesieniu do okresów przed 1996 r., która wszystkim osobom zatrudnionym w sektorze publicznym i prywatnym jest wypłacana w systemie stałego wynagrodzenia. W celu wstecznego stosowania systemu składkowego również w odniesieniu do okresów, kiedy nie istniał on we Włoszech, przyjęła system zniekształcony, nieracjonalny i pozbawiony podstaw aktuarialnych.
 - Zdaniem skarżącego przedmiotowa reforma jest ponadto niezgodna z prawem, ponieważ system emerytalny posłów powinien być regulowany, przynajmniej w kwestiach fundamentalnych, ustawą, nie zaś wewnętrznym regulaminem.
 - Ponadto reforma ta narusza uzasadnione oczekiwania byłych posłów co do stabilności ich świadczeń emerytalnych, wbrew zasadzie ochrony uzasadnionych oczekiwań stanowiącej ogólną zasadę również włoskiego porządku prawnego.
3. Zarzut trzeci dotyczy niezgodnego z prawem zastosowania przez Parlament Europejski uregulowania krajowego sprzecznego z podstawowymi zasadami porządku prawnego Unii, a przede wszystkim z zasadą ochrony uzasadnionych oczekiwań, oraz naruszenia zasady pierwszeństwa prawa Unii.
 - W tym względzie skarżący podnosi, że reforma systemu emerytalnego byłych posłów włoskich spowodowała ponowne ustalenie ex post wysokości należnego im świadczenia w sposób zupełnie nieprzewidywalny, bez podejścia stopniowego i bez odpowiednich klauzul ochronnych, i z tego względu bardzo poważnie narusza zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań, która należy do podstawowych zasad europejskiego porządku prawnego.
 - Z tego względu wspomniana reforma nie powinna zostać przyjęta przez Parlament Europejski: zgodnie bowiem z ogólnymi zasadami regulującymi stosunki pomiędzy porządkami prawnymi przyjęcie norm jednego porządku prawnego przez inny poprzez odesłanie (elastyczne bądź bezpośrednie) ma wyraźne granice: odesłanie nie jest możliwe, jeżeli norma źródłowego porządku prawnego jest sprzeczna z podstawowymi zasadami docelowego porządku prawnego. Ponadto ze względu na pierwszeństwo prawa europejskiego — stanowiące kardynalną zasadę Unii — jeżeli uregulowanie krajowe jest sprzeczne z przepisem europejskim, nie stosuje się tego uregulowania, aby zapewnić jednolitą ochronę obywateli przez prawo europejskie na całym terytorium Unii.